

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Meredith Wild

Legătură fragilă

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Capitolul 1

Cu două săptămâni în urmă

Mi-am lăsat palmele reci să alunece de-o parte și de alta a rochiei. Mă îmbrăcasem frumos, ca să fac impresie bună. Știam că era o prostie. Mai ales că nu mă aflam tocmai la prima impresie.

— Cafea?

Blake s-a apropiat de locul în care stăteam și mi-a întins o ceașcă din care ieșeau aburi. Purta o pereche de jeanși închiși la culoare și o cămașă albă, care-i făcea pielea să strălucească. Era bronzat după zilele petrecute în casa de pe plajă, locul în care ne refugiaserăm pentru a scăpa de viața din oraș și pentru a ne reîncărca bateriile. În ziua aceea, la fel ca în toate celelalte, Blake îmi tăia răsufierea. Părea coborât din paginile unei reviste de modă și totuși omul reprezenta mai mult decât o frumusețe răpitoare. Întreaga lui prezență avea darul de a mă scoate din minți. Uneori (când nu eram fermecată de perfecțiunea lui) mă întrebam dacă și eu aveam același efect asupra sa.

— Mulțumesc! i-am șoptit.

Măinile ni s-au atins ușor când am luat ceașca, lăsând fierbin-teala să-mi cuprindă degetele.

— O să-mi zici că sunt nebun, dar mie mi se pare că ai emoții.

Blake a sorbit din cafeaua lui, apoi și-a lăsat capul într-o parte. Eu mi-am coborât privirea către lichidul cremos, mi-am umplut nările cu aroma lui bogată și am încercat să-mi închipui ce avea să se întâmple în ora următoare. Faptul că Blake îmi era alături ar fi trebuit să-mi aducă o mică (o mare) alinare, dar nu era așa.

— Nu mă pot abține.

El a râs încet.

— Nu există absolut niciun motiv pentru care să ai emoții. Îți dai seama, nu-i așa?

Lui îi venea ușor s-o spună. În celălalt capăt al camerei, un tânăr înalt discuta cu câțiva dintre investitori. Acum eram la *per tu* cu mulți dintre ei, însă nu uitam faptul că ei puteau făuri sau distruge vise. Erau, mai mult sau mai puțin, oameni asemenea lui Blake. Unii reușiseră pe cont propriu, alții avuseseră succes în carieră și tratau investițiile din umbră ca pe un hobby, distrându-se cu cele mai noi idei din domeniu.

Tânărul avea maxilarul încordat, iar mișcările lui bruște, zâmbetul crispat și ochii larg deschiși îl făceau să arate ca și cum ar fi băut în dimineața aia toată cafeaua din Boston.

— Așa eram și eu acum câteva luni, am spus. E îngrozitor, dar tu n-o să știi niciodată ce înseamnă. Pe deasupra, probabil că am rămas și cu o tulburare de stres posttraumatic, după toate porcăriile pe care m-ai făcut să le îndur în camera asta. *De două ori!*

Expresiei amuzate de pe chipul lui Blake îi lipsea remușcarea pe care încercam să i-o provoc. Cu doar câteva luni în urmă, noi doi ne pomeniserăm față în față în aceeași încăpere. Întâlnirea avea să declanșeze un neașteptat șir de evenimente, adică viața noastră împreună, așa cum o știam în momentul acela.

— Văd că ești de-a dreptul distrus! am adăugat, încercând să par supărată, în timp ce suflam aburul din ceașcă.

— Am fost un nesimțit. Recunosc.

— Un măgar în toată regula, l-am corectat eu.

A zâmbit obraznic.

— Bine, dar nu m-ai putea convinge să schimb nici măcar o secundă din ce-a fost, fiindcă acum te am pe tine.

Ochii lui verzi i-au fixat pe ai mei, în timp ce stătea relaxat înaintea mea, cu picioarele depărtate. Într-adevăr, mă avea. Pe măsură ce îngrijorarea mi se topea, mă luptam cu impulsul de a-i alunga surâsul ăla îngâmfat cu un sărut, de față cu toți investitorii la costum care erau acolo. Omul mă înnebunea în toate modurile posibile.

— Tu ce zici? Vreun regret? m-a întrebat el.

Privirea i s-a întunecat, ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile, iar bărbatul amuzat și plin de sine s-a transformat în iubitul ce-mi ținea inima în palme. Am tras aer pe nas, așteptând atingerea ce urma deseori acelei priviri. O simplă atingere liniștitoare, în care se regăsea toată dragostea noastră împărtășită.

Blake și-a trecut ușor degetele peste conturul obrazului meu, apoi și-a aplecat fața către a mea. Sărutul gingaș pe care mi l-a lăsat pe obraz, care putea fi luat drept un schimb tăcut între doi colegi, a umplut de parfum aerul dintre noi. Răsuflarea mi s-a oprit în loc, păstrându-mi în piept mireasma lui. Mi-aș fi dorit să mă afund în ea, să mă scald în acea unică aromă masculină.

El s-a retras, reluându-și ținuta relaxată în fața mea. Când am dat să-l sărut încă o dată, ceașca de cafea i-a acoperit din nou buzele frumoase. Doamne, câte chinuri senzuale îndurasem eu la mila acelor buze!

Am închis ochii și am scuturat din cap. Nu existau cuvinte. Nici regrete. Blake avea dreptate. Meritase să trecem prin toate suișurile și coborâșurile, oricât de dureroase ar fi fost ele. Făcuserăm greșeli. Ne răniserăm unul pe altul, dar, cumva, răzbiserăm, devenind mai puternici. El îmi cunoștea sufletul, iar eu îl cunoșteam pe al lui. Nu știam ce ne aduce viitorul, dar nu puteam nici să mă imaginez stând alături de altcineva în afară de Blake.

— Mai ai emoții? m-a întrebat el în șoaptă.

Am deschis ochii pentru a descoperi că surâsul lui amuzat revenise, acum cu o nouă căldură în privire.

— Nu, am recunoscut, zăpăcită de brusca schimbare a atmosferei dintre noi și simțind prea acut lipsa de intimitate.

Am încercat să ignor felul în care inima mi se umfla în piept, un semn fără nume al disperării cu care-l iubeam. Eram sclava lui și a trupului cu care, în mod repetat, îmi spulbera capacitatea de a pricepe viața aflată dincolo de pereții dormitorului nostru. Mi-aș fi dorit să fim singuri, să am libertatea de a-l dezmierda. Tânjeam să-l ating.

— Bine. O să fie distractiv, îți promit!

Blake a trecut lângă mine și m-a cuprins cu brațul, mângâindu-mi spatele cu delicate mișcări circulare. Poate că nu mai era un gest oarecare. Indiferent unde ne-am fi aflat, avea un fel de a-i anunța pe toți că-i aparțineam. În sala de ședințe ori în dormitor, nu lăsa prea mult loc de îndoială. Nu puteam spune că mă deranja. În momentul acela îmi doream să mă aplec spre el, să-l respir și să-mi las universul să se topească în brațele lui.

— O să începem în câteva minute. Vrei să mănânci ceva? N-ai luat micul dejun, a murmurat Blake, făcându-mă să-i simt răsuflarea caldă pe gât.

Am scuturat din cap

— Nu, mulțumesc.

Am făcut o pauză, incapabilă să ignor sămânța de îndoială ce încolțea în mine.

— Blake...

— Ce e, scumpo?

Avea o voce blândă în clipa în care numele meu de alint i s-a rostogolit printre buzele superbe. Iar felul în care s-a uitat la mine... Aș fi putut să-i cer diamantul Hope pe o tavă de argint, fără să am prea multe îndoieli c-ar fi găsit o cale de a mi-l aduce.

— Ești sigur că mă vrei aici?

El a tresărit, strâmbându-și frumoasele trăsături cu o mică încruntătură.

— Cum adică? Bineînțeles că te vreau! Te-am instalat în consiliul ăsta din mai multe motive și nu toate au fost egoiste. Meriți să fii aici la fel de mult ca oricare dintre băieții ăștia.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mă îndoiesc.

— Tu contribui astăzi cu propria experiență — eșecuri și succese. Știi asta.

Atingerea liniștitoare a mâinii lui pe spatele meu a dispărut, fiind înlocuită de o dulce mângâiere de-a lungul brațului, urmată de o nouă dezmiardare pe obraz. Blake mi-a ridicat bărbia, până când n-am mai putut să văd altceva, sau să mă gândesc la altceva, în afară de el.

— Să nu te îndoiești, Erica! Să nu te îndoiești niciodată de valoarea ta.

Am scuturat ușor din cap.

— Probabil îmi fac griji că motivele tale au mai degrabă legătură cu... *noi*, nu cu meritul meu de a fi aici. Dacă n-o să am cu ce să contribui? Nu vreau să te fac de rușine în fața tuturor oamenilor ăstora.

El și-a rotit spre mine corpul impresionant.

— Ascultă-mă! E prima prezentare la care asiești în calitate de potențial investitor, așa că e în regulă să ai ceva emoții. Pur și simplu pune întrebările care-ți vin în minte. Dacă nu te poți gândi la niciuna, probabil că problema vine mai degrabă de la bietul băiat de-acolo care e pe cale să vomite tot ce a mâncat la micul dejun decât de la tine. El e cel care-și pune fundul la bătaie, așa că fă-ți o favoare! Bea-ți cafeaua, du-te acolo cu tupeu, ca și cum ai fi stăpâna locului ăstuia nenorocit (fiindcă peste vreo câteva săptămâni, când o să devii soția mea, chiar o să fii) și fă ce știi tu să faci mai bine: să fi șefă! Caută talentul și hotărăște dacă afacerea individului merită o șansă.

Am înghițit, în ciuda emoției care-mi ardea gâtul. Mă uluia faptul că Blake avea atâta încredere în mine. Dar, la urma urmei, el n-avea prea multe trăsături care să nu fie copleșitoare și absolut năucitoare.

— Știi că ești incredibil?

Expresia serioasă i s-a înmuiat într-un zâmbet oglindit în ochi. Fericirea lui însemna totul pentru mine. Voiam s-o păstrez, s-o împletesc cu a mea și să rămânem astfel cât mai mult timp cu puțință. Speram că pentru totdeauna.

Am închis ochii, prețuind scurtul moment dintre noi. Buzele lui mi-au atins fruntea cu un sărut blând.

— Acum, hai să ne găsim locurile, înainte să-i trimit pe toți acasă și să fac dragoste cu tine direct pe masă! În momentul de față mi-e tare greu să nu pun mâna pe tine.

Mi-am ridicat privirea, încercând să nu-mi las gândurile s-o ia razna pe urmele fanteziei.

— E puțin cam devreme pentru amenințări deșarte, l-am tachinat eu, zâmbind cu jumătate de gură.

Blake și-a scos limba, lăsând-o să-i alunece senzual peste marginea dinților.

— Nu-i o amenințare deșartă și cred că știi asta. Acum mișcă-ți fundul ăla dulce și impresionează-mă!

Am așteptat o secundă, pentru ca roșeața să mi se stingă de pe chip, apoi am luat-o înainte către lungă masă de ședințe, la care toți ceilalți tocmai se așezau. Mi-am ocupat scaunul, iar Blake și-a dres vocea, coborându-și ochii către o hârtie aflată în fața lui.

— Oameni buni, el e Geoff Wells. A venit aici pentru a ne prezenta proiectul lui: aplicații pentru tehnologia portabilă.

Geoff era tânăr, sub douăzeci și cinci de ani. Era slab, cu pielea deschisă la culoare și părul blond-închis, lăsat să cadă în voie pe umeri. Avea toate trăsăturile caracteristice unui programator. Ochii, de un albastru-strălucitor, îi erau larg deschiși și treceau brusc de la un chip la altul, în vreme ce aștepta ca toată lumea din fața lui să nu se mai foiască. Doamne, cât îl mai compătimeam! Când privirile ni s-au întâlnit, i-am zâmbit. Poate că aveam să fiu singura figură prietenoasă din acea mulțime. El mi-a zâmbit la rândul său, parcă relaxându-se un pic.

— Îți mulțumim că ai venit, Geoff! i-am zis.